

обмеженими можливостями мовних засобів і складністю релігійних відносин (релігійні норми під час фіксування та передачі інформації щодо змісту правила релігійної поведінки, яке в них міститься, використовують спеціальні релігійно-нормативні терміни, оціночні поняття та специфічні прийоми формулювання речень, що ускладнює розуміння їх змісту); абстрактним характером текстуального викладу та закріплення релігійних норм, який призводить до того, що у процесі реалізації релігійно-нормативного припису у механізмі релігійно-нормативного регулювання конкретних релігійних відносин зміст релігійних норм підлягає деталізації, адже реалізуються не ізольовані релігійні приписи, а ціла група пов'язаних між собою релігійних норм, оскільки релігійне право є системним явищем.

Отже, тлумачення релігійних норм необхідно розглядати, як процес і результат діяльності щодо з'ясування та у разі необхідності – роз'яснення змісту правил релігійної поведінки, які містяться у релігійних нормах, з метою однакового розуміння та правильного застосування їх змісту усіма суб'єктами релігійних відносин.

Білошенко О. Ю.

Криворізький факультет Національного університету «Одеська юридична академія», старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін

СОЦІАЛЬНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ЗАСІБ ДОСЯГНЕННЯ СОЦІАЛЬНОГО КОМПРОМІСУ

В умовах розбудови сучасної держави постає важлива проблема щодо визначення сутності соціального партнерства як засобу досягнення соціального компромісу, основного способу принципового вирішення будь-яких соціальних конфліктів. Сутність цього явища полягає у співпраці та взаємних поступках між соціальними партнерами, відтворює зміст переговорного процесу між суб'єктами по узгодженню існуючих суперечливих інтересів на засадах регулювання прав і обов'язків та відповідальності за порушення цих прав.

Соціальне партнерство, у вузькому розумінні, розглядається як метод вирішення соціально-економічних проблем і регулювання протиріч між найманою працею, роботодавцем та державою. Однак, систему соціального партнерства треба поширювати не тільки на трудові відносини, а на всі сфери взаємодії держави та її інститутів з суспільством. Тому, соціальне партнерство в сучасній державі виступає, з одного боку, як система взаємовідносин між найманими працівниками, роботодавцями і державою, а з іншого – як один із засобів узгодження інтересів соціальних груп у суспільстві, який застосовується в процесі вирішення суперечностей та конфліктів. Основою досягнення солідарності між суб'єктами соціального партнерства є компроміс, тобто здатність всіх учасників соціального

партнерства поступатися частиною своїх інтересів для досягнення суспільного блага, соціальної справедливості, покращення добробуту всіх громадян. Компроміс як засіб вирішення соціальних конфліктів є основним принципом соціального партнерства, важливим інструментом регулювання поведінки суб'єктів соціальних відносин, з метою підтримки соціальної дисципліни та рівноваги. Тому на сьогодні для сучасної держави найбільш дієвим є компромісний стан існування між усіма суб'єктами соціального партнерства.

Соціальним партнерам (державі та членам суспільства) необхідно навчитися вирішувати конфліктні ситуації за допомогою прийняття компромісних рішень, які є показником зрілості, готовності до співпраці і досягненню головної мети – добробуту у суспільстві.

В рамках формування системи соціального партнерства як складової частини громадянського суспільства та соціальної політики держави необхідно зазначити що соціальне партнерство: по-перше, стимулює і активізує взаємодію органів державної влади з інститутами громадянського суспільства; по-друге, воно сприяє взаємодії органів державного управління та місцевого самоуправління; по-третє, впливає на розвиток демократичних тенденцій в суспільстві в цілому. Тому соціальне партнерство виступає як дієвий засіб активізації громадян, їх об'єднань, всіх інститутів громадянського суспільства в процесі реалізації реформ державного управління (Кормич А.І. Соціальне партнерство як модель співпраці держави і громадянського суспільства // Наукові праці Одеської національної юридичної академії. – 2008. – том 7. – с. 254).

Соціальне партнерство як засіб досягнення соціального компромісу характеризується переговорним характером вирішення суперечностей, узгодженням соціально-економічної політики, в першу чергу політики доходів, узгодженням соціальної справедливості та встановленням гарантій захисту всіх суб'єктів соціального партнерства (Оборотов Ю. М. Сучасна держава: основи теорії: навчальний курс. – Одеса: Астропринт, 1998. – с. 107-108).

Таким чином, у реальному житті актуального значення набувають процеси організації, налагодження і розвитку соціального партнерства не тільки між робітниками, роботодавцями і державою, а й між гілками влади, між органами державної влади і органами місцевого самоврядування, між державою та суспільством. Ідеологія соціального партнерства полягає в тому, що соціальні конфлікти між сторонами вирішуються не через протистояння різнохарактерних соціальних груп, а шляхом встановлення соціальної згоди, співробітництва між соціальними партнерами. Методом вирішення соціальних конфліктів у межах соціального партнерства є компроміс, узгодження інтересів суб'єктів соціального партнерства. Соціальне партнерство передбачає постійний діалог між суб'єктами соціальних відносин, переговорний, договірний процес узгодження інтер-

есів, прагнення до спільних домовленостей шляхом компромісу, а також застосування різноманітних форм і методів погодження інтересів соціальних партнерів. Завдання соціального партнерства полягає у необхідності врахування різноманітних інтересів, в проведенні такої політики, яка б через взаємні поступки, компроміси, зближення позицій сторін сприяла прийняттю взаємних рішень.

Отже, в сучасній державі соціальне партнерство є найбільш ефективною формою узгодження інтересів сторін і засобом досягнення компромісу між соціальними партнерами з участю держави.

Макеєва О. М.

*Юридичний інститут Національного авіаційного університету,
старший викладач кафедри теорії та історії держави і права*

ДО ПИТАННЯ ПРО ФУНКЦІЇ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ ПРАЦІВНИКІВ МАС-МЕДІА

Однією із актуальних проблем сучасної юридичної науки та практики є рівень правової культури працівників мас-медіа, адже засоби масової інформації – один із важливих соціальних інститутів інформування суспільства та пропаганди правових знань, що формує громадську думку та правову культуру населення. Наукове дослідження правової культури журналістів та її функцій є наразі актуальним та потребує наукового вивчення.

Питання функцій правової культури у юридичній науці вивчали зарубіжні та вітчизняні вчені: О. В. Аграновська, Г. І. Балюк, В. В. Головченко, В. К. Домбровський, О. А. Лукашева, Н. М. Оніщенко, І. В. Осика, Л. М. Рабинович, О. П. Семітко та інші. Метою даної наукової роботи є дослідження ролі та основних функцій правової культури працівників мас-медіа.

Правова культура зберігає і одночасно поширює на всі сфери правового життя суспільства набуті правові цінності. При цьому вона вбирає в себе не лише систему цінностей, а і систему оціночних суджень, у яких виявляється ставлення особи до права, до своїх прав та обов'язків, законності та справедливості, що втілюється через сукупність функцій правової культури.

Для визначення сутності функцій правової культури необхідно розглянути поняття «функція» (від лат. *functio* – вчинення, виконання, діяльність), що означає обов'язок, коло діяльності, призначення, робота, місія, явище, яке залежить від іншого явища, є формою його виявлення і перетворюється відповідно до його змін. Сучасні правознавці визначають, що функції правової культури – це основні напрями оволодіння суб'єктами суспільних відносин правовими цінностями, які з'явились у результаті розвитку суспільства в галузі права (Загальна теорія держави та права: основні поняття, категорії, прав. конструкції та наук. концепції / За ред. О. В. Зайчука, Н. М. Оніщенко. К., 2008, с. 321).